

תת"ע (חדרה) 11066-05-23 - מדינת ישראל נ' עבד אל חכים מרעי

תת"ע (חדרה) 11066-05-23 - מדינת ישראל נ' עבד אל חכים מרעישלום חדרה

תת"ע (חדרה) 11066-05-23

מדינת ישראל

נגד

עבד אל חכים מרעי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[26.11.2024]

כבוד השופטת סיגל דבורי

החלטה

בפני בקשה שנייה לביטול גזר דין מיום 24.07.24.

רקע והשתלשלות אירועים

1. כנגד הנאשם הוגש ביום 23.05.2023 כתב אישום בגין עבירה מיום 04.03.2023 של נהיגה כאשר תוקף רישיון הנהיגה שברשותו פקע בתאריך 17.12.2021 דהיינו תקופה העולה על שנתיים, בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה.

2. זימון לדין ניתן לנאשם במעמד ביצוע האכיפה ומסירת הזימון תועדה במצלמת השוטר עימאד רושרוש בשעה 12:48 (ראה פרוטוקול דיון מיום 05.07.23 עמ' 1 ש' 11-12) ובהעדר התייצבות נשפט שלא בפניו ביום 05.07.23. הנאשם נדון בהיעדרו לעונש של פסילת רישיון הנהיגה למשך 45 ימים, פסילה מותנית בת חודשיים למשך שנתיים וקנס כספי בסך 1,000 ₪ (להלן: "פסק הדין"). בפסק הדין נקבע כי על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שברשותו עד יום 05.08.2023 ולקבל אסמכתא מתאימה לכך.

4. פסק הדין מיום 05.07.23 נמסר לנאשם ביום 17.07.2023 בשעה 14:58 בביתו (אישור המסירה סרוק לנט המשפט).

5. עד מועד כתיבת שורות אלה טרם הפקיד הנאשם את רישיון הנהיגה (פג התוקף) שברשותו.

6. ביום 06.09.23 הגיש הנאשם בקשה לביטול פסק הדין. בבקשה נטען כי רישיון הנהיגה שאחז בידו הנו רישיון זמני וכי מעין בו אמר לו השוטר מבצע האכיפה שהרישיון תקין. מכאן הסיק הנאשם כי לא צפוי כל אקט משפטי המשכי לביטול שנוערך מולו בשטח. הנאשם צירף אישור המחייב אותו להרכיב משקפיים. האישור קריא בחלקו.

7. בחלוף המועד להגשת תגובת המשיבה ובהיעדרה, קבעתי את הבקשה לדין ליום 06.12.23 בשעה 12:00.

8. הנאשם התייצב לדיון ומשהוצג בפני רישיון הנהיגה הזמני של הנאשם (בתוקף עד יום 15.03.2023) הוריתי על ביטול פסק הדין תוך מתן ארכה למאשימה לבחון את הטענה באופן יסודי. ההליך נקבע להקראה מחודשת ליום 02.06.24. לדיון זה לא התייצב הנאשם ואף לא הציג מבעוד מועד בפני המאשימה את המסמכים הרלוונטיים שלטענתו אחז, וזאת חרף נוכחותו במעמד קבלת המועד לדין ההמשכי.

9. שוב נקבע דיון המשכי ליום 24.07.24 במטרה לאפשר לנאשם (שלא התייצב למשפטו) להציג בפני המאשימה את המסמכים הרלוונטיים. נקבע כי המזכירות תזמן את הנאשם לישיבה הנדחית.

10. הנאשם זומן כדיון ביום 14.06.24 בשעה 15:42 - זימון נמסר לידי, בביתו (אישור המסירה סרוק לנט המשפט) אך חרף זימון זה שוב לא התייצב הנאשם למשפטו.

11. בהעדר התייצבות נדון הנאשם בשנית שלא בפניו, הורשע והושתו עליו העונשים הזהים אשר הושתו בגזר הדין המקורי מיום 05.07.23. המועד להפקדת רישיון הנהיגה נקבע עד יום 25.08.2024. כאמור, עד מועד כתיבת שורות אלה לא הופקד הרישיון ולא תצהיר חלף הפקדה.

12. שוב הגיש הנאשם בקשה זו לביטול גזר הדין (להלן: "בקשה שנייה לביטול גזר הדין") וטען כי עקב מצבו הרפואי לא יכול היה להתייצב לדיון. הבקשה לא נתמכה באסמכתאות. ניתנה לנאשם ארכה בת 10 ימים לצרף אסמכתאות כנדרש.

13. ביום 06.10.24 הוגשו אסמכתאות רפואיות המעידות על בעיות רפואיות שאירעו בשנים 2017 - 2018 - 2020.

14. המשיבה מתנגדת לבקשה שכן אין האסמכתאות המצורפות מבססות הצדקה לאי התייצבות לדיון וכי מקור האסמכתאות ככל הנראה מתאונת דרכים שאירעה בשנת 2017. נוסף לכל נטען כי היה על המבקש להגיש בקשה לדחיית מועד הדיון והימנעותו מעשות כן אינה מצדיקה קבלת בקשתו עתה.

דיון והכרעה

15. מן ההיבט הדיוני: סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע". בקשה זו הוגשה בחלוף מספר חודשים מעת מתן פסק הדין ובהעדר הסכמת תובע.
16. מן ההיבט המהותי: על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).
17. לא הונחה בפני תשתית המצדיקה אי התייצבות לדין. חובה על הנאשם לעקוב אחר הליכי המשפט וודאי אלו אותם יזם מטעמו. אין בלבי ספק כי ניתן לנאשם יומו בבית המשפט. אל מול האורכות וההזדמנויות לשטח טיעוני הנאשם ולהתחשב במצבו ניצב עקרון סופיות הדין שיש לו סייגים וחרגים ובראשם תיקון עוול מהותי אלא שהנאשם לא הניח תשתית מספקת לביסוס טענתו לקיומו של עוול זה.
- נקבע כי יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7). ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש ולמעשה כלל לא נטענה טענה לגופו של ענין. טענת חפות לכשעצמה אינה מבססת כידוע חשש מעיוות דין. ניתנו לנאשם מספר הזדמנויות להציג אסמכתאות הנוגעות לתוקף רישיון הנהיגה שברשותו אך הוא לא הציג כנדרש.
18. למעלה מן הצורך בחנתי בשנית את מידת העונש - אכן פסילה בת 45 ימים אינה קלה ואולם אין לו למבקש להלין אלא על עצמו; אדם הנוהג ללא רישיון נהיגה בתוקף למעלה משנתיים מהווה סיכון ממשי למשתמשי הדרך. מדובר בענישה המינימלית מחויבת המציאות שיש להשית עליו לבל יעבור מסר של סלחנות כלפי עוברי החוק. יואר כי העונש שהושת על הנאשם מצוי בתחתית מתחם העונש ההולם וזאת בהתחשב במצבו הרפואי וחרף העדר ניקיון כפיים הנובע מאי הפקדת רישיון הנהיגה כמתחייב.
19. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.
- ניתנה היום, כ"ה חשוון תשפ"ה, 26 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.